

කුමර දිවිය

රසික සුරියආරච්චි

සියඹලාටු නම් වූ නම් පෙදෙස පිහිටා ඇත්තේ අම්පාරේ සිට කොළඹ බලා එන මාර්ගයේ අතරමග ය. මුලින්ම මේ නමේ නම ඇසූන ද මට සිතුවේ සියඹලාටු නමකිනි. අප ඒ වන විට තිතර අයා පුරුදුව තිබූ ලංකාණ්ඩුවේ ආකාරයේ තවත් ආචාරවත් කියයි.

ලංකාණ්ඩුව යනු ලංකා සහ ආචාරව යන වචන දෙකේ සන්ධි වීමෙන් සෑදුන වචනයක් බව අමුතුමෙක් කිව යුතු නැත. මා කුමර දිවිය ගෙවූ

ලක්කාණ්ඩුවේ අවපට්ටම් පැත්තකල

කාලයේ මේ වචනය ලියවුණේ ලක්කාණ්ඩුව කියායි.

මේ ලක්කාණ්ඩුව යන වචනය ප්‍රධාන වශයෙන් ම දක්නට ලැබුණේ ආචාරවේ ලියවියවිලි වල සහ ගෝඨම කොළවල ය. ඊට අමතරව, ඒ දිනවල ආණ්ඩුවේ කාර්යාලයන් හි භාවිතා වූ නිල් සහ රතු පැහැති පැන්සල් වලින් ඒ වචනය සුදු පාටින් කොටා තිබෙනු මෙන් මතකයේ ඇත.

ඒ නිල් සහ රතු පැහැති පැන්සල් හැඩයෙන් අවපට්ටම් ආකාරයේ වූ අතර වට ප්‍රමාණයෙන් සාමාන්‍ය පැන්සල් වලට වඩා තරමක් වැඩි විය. ආණ්ඩුවේ කාර්යාලයන් හි දී මේ පැන්සල පාවිච්චි කරන්න ඇත්තේ, උදෑසන 8:00 ට නිල් ඉර ගහන්නටත් ඉන් පසු උදෑසන 8:15 ට රතු ඉර ගහන්නටත් විය යුතුයි. එසේ නොමැතිව මේ අවපට්ටම් පාට පැන්සල් වලින් කළ හැකි ලිවීමක් නොවිණි. රජයේ පාසල් වල නම් නිල් රතු ඉර ගැසීමට අමතරව මේ අවපට්ටම් පාට පැන්සල් වල අමතර උපයෝගිතාවක් ද තිබුණි. ඒ, පාසල් ළමුන් ගේ අභ්‍යන්තර කුණු කිරීමයි.

කුමර දිවිය ගෙවන මා වැනි කුඩාවුන්ට නම් මේ පැන්සල් ඉතා අගේ ඇති වස්තු විය. ඒ, ඒවා සැමවිටම ලබා ගත නොහැකි භාණ්ඩ වූ නිසාවෙනි. මේ හා සමාන තවත් අපූරු වස්තුවක් වූයේ කුරු හතරකින් යුතු කාබන් පෑන් ය.

ලක්කාණ්ඩුවේ අවපට්ටම් පාට පැන්සල් ගැන සිතියවිද්දී මෙන් මතකයට මගේ කුමර දිවියට දිව යයි.

මා ප්‍රාථමික පාසලේ පසේ පන්තියේ ඉගෙනුම ලබමින් සිටියදී පැවැත්වුණු එක් වාර පරීක්ෂණයක් අවසානව ප්‍රගති වාර්තා ගෙවත් රජයේ කාර්යාලයට සමාන අවපට්ටම් පාසල් පාසල් නිවැසුම්වත් ලැබෙන සුන්දර දිනය උදාවිය.

මෙදින අපේ පන්තිය භාර බමුණුසිංහ මහත්මිය විසින් ප්‍රගති වාර්තා අප අතට පත් කිරීමෙන් පසුව අපේ පන්තියට ගොඩ වැදුණේ ඒ දිනවල ලොකු මහත්තයා යැයි සියළු දෙනා විසින් හඳුන්වනු ලැබූ පාසලේ මුල් ගුරුවර දසාන්තන මහතා ය.

ජාතික ඇදුමේ අත යටින් සෘණිකව වේලාලක් මතුකර පෙන්නිය හැකි හයානක මැසික් බලයකින් හෙබි දසාන්තන මහතා දුටු විට ලොකු පොඩි සිසු සිසුවියන් කවුරුත් කවුරුත් සිරුවෙන් සිටීම සාමාන්‍ය සිද්ධතියකි.

සැබෑ හේතුව වන්නට ඇත්තේ, මුල් ගුරුවරයා ගෙන් මට ලැබුණු ලක්කාණ්ඩුවේ අවපට්ටම් පාට පැන්සලේ තනාගය, අධ්‍යාපනික වශයෙන් මා පෙන්වා ඇති දක්ෂතාවට තරම් නොවන බව නොකියා කියන්නට විය හැකි ය.

අපට හැටහත් නිද, ගැනීමට සත් කල දසාන්තන මහතා පන්ති භාර බමුණුසිංහ මහත්මිය ලෙස හැර මෙලෙස විමසිය.

"කවුද මේ පන්තියේ පලමුවෙනියා?"

මුණාසිංහ මහත්මිය විසින් මා පෙන්වා, මගේ නම පවසන දේදැන්, රලඟට මට හැකිවන ලෙස සත් කෙරුණා.

වෙනද ලොකු මහත්තයා ගේ අතෙහි ප්‍රාතිගුරුවර වන දිග වේටැල වෙනුවට මෙද එහි රැදුණේ මා පෙර කියූ ආකාරයේ ලක්කාණ්ඩුවේ අවපට්ටම් පාට පැන්සලකි. එය නිල් පැහැති එකක් විය.

"බොහෝම නොදැයි!" කියූ ලොකු මහත්තයා ඒ සුවිශේෂී පැන්සල මා අතට පත් කළේ තරගක් ලෙසිනි. මා සිත ප්‍රිති ප්‍රමෝදයෙන් මතඳු වී ගියේ ය.

එවිට කතා කළේ බමුණුසිංහ මහත්මියයි.

"රසික ගේ මුළු කුණු එකතුව, පන්තියේ දෙවෙනි යා වුණු දුමයා ට වඩා හරයටම එකසිය පහකින් වැඩියි" ඇය මුල් ගුරුවරයා අමතා කියා සිටියා ය.

බමුණුසිංහ මහත්මිය එසේ කියන්නට ඇත්තේ මා මෙලෙස පන්තියේ පලමුවෙනියා වී තිබෙන්නේ කෙතරම් මධ්‍යමාන සිසුන් පිරිසක් අතර ද යන්න සරදම් බසින් මුල් ගුරුවරයා ට පැවසීමට විය නො හැකිය. සැබෑ හේතුව වන්නට ඇත්තේ, මුල් ගුරුවරයා ගෙන් මට ලැබුණු ලක්කාණ්ඩුවේ අවපට්ටම් පාට පැන්සලේ තනාගය, අධ්‍යාපනික වශයෙන් මා පෙන්වා ඇති දක්ෂතාවට තරම් නොවන බව නොකියා කියන්නට විය හැකි ය.

අප පසේ පන්තියේ කුඩා සිසුවන් වුවද, විෂයය නිර්දේශයේ විවිධ විෂයයන් දැනගත් තිබුණි. ඒ අනුව, මගේ වැඩි කුණු ප්‍රමාණය එකසිය පහකින් වැඩියෙන් කියවුණේ, පන්තියේ දෙවෙනියාට වඩා මගේ කුණු සාමාන්‍යය පහලොවකින් ම වැඩි බවයි.

"ආ! ඇත්තද?" ලොකු මහත්තයා ඇසුවේය. "කවිද පන්තියේ දෙවෙනියා?" බමුණුසිංහ මහත්මිය පුෂ්පිකා ව පෙන්වුවාය.

"බොහෝම නොදැයි!" යනුවෙන් කියූ ලොකු මහත්තයා තමා ගේ බැතිමතු සාක්ෂිවෙන් තවත් ලක්කාණ්ඩුවේ අවපට්ටම් පාට පැන්සලක් රැගෙන පුෂ්පිකා ට තෑගි දුන්නේය.

මට අද දැක්වා සිතා ගත නොහැකි කරුණක් නම්, පුෂ්පිකා ඒ තෑගි ලෙසේ පන්තියේ දෙවෙනියා වූ නිසාද, තැනිතලේ පන්තියේ පලමුවෙනියා වූ මට වඩා කුණු එකසිය පහකින් අඩුවෙන් ගත් නිසාද යන්නයි.

මේ අතීත සැමරුම් කතාවේ ඇති සරදම මෙයයි.

පලමුවන ශ්‍රේණියේ සිට දහවෙනි ශ්‍රේණිය දක්වා තිබූ වාර විභාග විසි පහක් අතුරින් විස්සකින් ම මම පන්තියේ පලමුවෙනියා වූවෙහි. ඒ අතරට පස් වැනි ශ්‍රේණියේ සිට දහවෙනි ශ්‍රේණිය දක්වා වූ හය වසරක පාසල් තුනක විවිදන අවබෝධ වාර්තාවක් ද වේ.

ඒ වාර්තා කෙසේ වුවද, එද පස්වෙනි ශ්‍රේණියේ දී මා දසාන්තන මහතා අතින් තෑගි ලැබූ ලක්කාණ්ඩුවේ අවපට්ටම් පාට පැන්සල හැර වෙන කිසිදු තනාගයක් ලබා නොමැත!

ඩැංචිනොන්හි නිසල අරණ මගින් සංවිධානය කරන

පුරා ආචාරය මඩවල පුස්තක ස්වාමීන් වහන්සේ

මෙහෙයවන සිවිදින භාවනා වැඩ මුලුවට සහභාගි වීමට ඔබට ආරාධනා

2012 අප්‍රේල් 06 සිකුරාදා සිට අප්‍රේල් 09 වෙනි සඳුදා (උදේ 8.30 - සවස 5.00) (සවස 3.30 සිට 5.00 දක්වා ධම්ම සාකච්ඡා)

කීස්බරෝධම්ම සරණ විහාරස්ථානයේදී (329, Greens Road, Keysborough)

පහත සඳහන් වැඩසටහන් වලදී ද පුස්තක ස්වාමීන් වහන්සේගේ දේශනා හා අනුශාසනා වලට ඔබට සවන් දිය හැකි වනු ඇත.

- මාර්තු 31, අප්‍රේල් 14 හා 21 ජනප්‍රසාර ද දිනවල Chisholm TAFE – Room A122 හිදී පවත්වන භාවනා වැඩසටහන් වලදී
- අනෙකුත් විහාරස්ථාන කුළු පවත්වන ධර්ම දේශනා වලදී (මෙම දේශනා සිංහල, ඉංග්‍රීසි දෙබසින්ම පැවැත්වේ).
- යොවුන් පරපුර සඳහා ද ධර්ම සාකච්ඡා පැවැත්වේ.

වැඩි විස්තර සඳහා විමසන්න : නිසල අරණ : 9794 0759 සුසන්න : 0417 145 272 රුවනි : 0434 283 702

වැඩි පිරිසක් අතරට ඔබේ දැන්වීම ගෙනයන්න

සන්නසා වෙළඳ දැන්වීම් සඳහා විමසන්න

03 8707 4604 0402 025 516

email sannasanews@gmail.com ads.sannasa@gmail.com

9 වන පිටුවේ

ආරූචිය මට ලැබුණේ, මම ගින්නෙන් මට ඒක කලින්ම ඉවෙන් වගේ දැනගන්න ඇති.

මම දෙපළගේ එක්වීම කොහොමද සිදුවූවේ? ඒ කාලේ මම කපුගේ මහත්තයන් එක්ක වත්දුරන්න මානවසිංහ මහත්තයාගේ ගෙදර ගිටියේ. මාලිගින් බොරැස්ගමුවේ, මාලිගි නැමැද- 18 කලායනතයට යනවා. මමයි කපුගේ මහත්තයයි ගුවන් විදුලියට යනවා. තිතර තිතර මුණාගෙනෙහවා. ඕක දැඩි මිතුන්වයකට පෙරළුණා. පස්සේ කාලයක් මම වෙනම ගෙයක් අරගෙන ගිටියා. ඒ අතරේ මාලිගින් තිතර මම ඉන්න තැනට යනවා එනවා. පස්සේ ඒ ගෙදර අයිති මහත්තයා දවසක් මට කිවවා මිනෝලේ ඉතිං විවාහ වෙනවම නේද ඕක අපි ඉටුරයක් කරලම ආමුද කියලා. මම කිව්වා හා පුස්තකයක් නෑ කියලා. ඒ මහත්තයයි තවත් කෙනෙකුයි එක්ක ඒ වෙලාවේම කොළඹ ඇවිල්ලා විවාහය රෙජිස්ටර් කලා. එදක් මාස්ටර්ගේ රෙකෝඩින් එකක බටහලා වාදනයට මට යන්න තිබුණා දවසක්. විවාහය රෙජිස්ටර් කරලා මම එනතින්ම රෙකෝඩින් එකට ගියා. අපේ ගෙදරින් නම් පුස්තක ඇතිවුණේ නෑ. මට ඕනේ එකක් කරගන්න අවසරය ලැබුණා තිබුණේ. නමුත් මාලිගිගේ අම්මා නම් දැඩි සේ විරුද්ධ වුණා. නේ මගේ කෙල්ලව කන්ඩ හදන්නේ නොට ගෙන ගහමිය කිය කිය

බරහලා ලිවුම් ගොඩකුත් මට එවලා තිබුණා. මම ගින්නෙන් ඒවා තම කපුගේ මහත්තයාගේ ගෙදර ඇති. ඊට පස්සේ අපි තත් කියනකම කුලියට ගිටියා. කාලයක් ඒගොල්ලන්ගේ ගෙදරින් ගිටියා. කපුගේ නම්වුණාට පස්සේ අපි රාජගිරියේ ගෙයක් හැදුවා.

අඟයේ සමුහනීට තරම් සංවේදී වෙහෙත් සිදුවීමේ මඹට තියෙන්නට හැකිව ඇති? තිබුණා. කපුගේ ඉස්සෙල්ලා අපිට දුටුවේ ගම්බ වුණා. එයා මොකු හැදිලා හැතිවුණා. මොකු කියන කතාව පලවෙහි වතාවට දැනගන්නේ ඒකෙන්. එතකොට දුටු අවුරුදු දෙක ගමාරයි. ඒ දුක මට නොහොටටත් දුරාගන්න බැරිවුණා. කාලයක් යනකම හොදටම බිලා ගිහිල්ලා මම කන්නේ නිදාගන්න වාර අප්‍රමාණයි.

සටහන හා ඡායාරූප..... ශ්‍රීලාල් සෙසෙනාපිරිනි.....